

August 2011, Hebrew University, Jerusalem

Law(s) and Identities

Photo Assignment

Professor Shauna Van Praagh
Faculty of Law, McGill University

Daniella Zlotnik & Chiara Fish

(Photo taken in the Negev, August 2011.)

When we see people we often try to identify them as individuals or categorize them as members of a group. The individuals in this photo may or may not “belong” in this desert landscape. On the surface it is impossible to tell. They may or may not be connected by some group affiliation. Which one? An individual’s identity is far too complex and multi-layered for anyone but the individual to understand, assuming they can recognize themselves.

לרוב, כשאנו רואים אנשים, אנו מנסים לזהות אותם כיחידים או כחברים בקבוצה. באשר ליחיד בתמונה זו, לא ברור אם הוא אכן “שייך” לנוף המדברי. במבט ראשון, נדמה כי זה בלתי אפשרי לדעת. יתכן והוא שייך או מקושר לקבוצה כלשהי, אך איזו? נראה כי זהותו של היחיד היא בעלת רבדים רבים ומורכבת מכדי שמישהו יבין אותה על כל פניה. ויותר מכך, נראה כי גם עבור היחיד עצמו, ההבנה וההכרה בזהותו אינן ברורות מאליה: על היחיד לזהות את עצמו קודם.

This photo presents the "Tentifada" in the immigrant neighbourhoods of south Tel-Aviv. In setting up the tent, the excluded and somewhat invisible inhabitants of south Tel-Aviv joined the country-wide struggle for social justice. Their tent does more than symbolize their 'Israeli' identity – it creates a platform to express their unique cultural and economic needs, within the greater struggle.

Hearing the refugee speak of this protest was especially inspiring. For the first time, he experienced the freedom to protest and demand change and, in a way, was embraced as an integral part of the city. This is, as the sign points out, "the roar of the south".

התמונה מציגה את "אינתיפאדת האוהלים" בשכונת המהגרים של דרום תל אביב. בעצם הקמת האוהל, תושביה המודרים ובמידה רבה בלתי נראים של דרום תל אביב הצטרפו למאבק הכולל בישראל לצדק חברתי. האוהל שלהם אינו רק מסמל את זהותם הישראלית – הוא גם מהווה פלטפורמה שמאפשרת להם לבטא את הצרכים התרבותיים והכלכליים הייחודיים שלהם, בתוך המאבק הכולל.

לשמוע את הפליט מדבר על המחאה היה במיוחד ממלא השראה. לראשונה, הוא חווה את החופש למחות ולדרוש שינוי ובצורה מסוימת, הוא אומץ כחלק מרכזי בעיר. זוהי, כפי שהשלט מציין בעברית, "שאגת הדרום".

Daniel Haboucha & Itai Tsiddon “Marketplace of Ideas”

Thousands of Israelis descend on Mahane Yehuda market on a Friday afternoon to shop in its bustling stalls before the start of the Jewish Sabbath. Religious and secular, black and white, Jewish and Arab, all are on equal footing in the marketplace, which transcends many of the internal barriers that divide Israeli society.

אלפי ישראלים מגיעים לשוק מחנה יהודה ביום שישי בצהריים לערוך את קניותיהם בבסטות ההומות לפני כניסת השבת. דתיים וחילוניים, בהירים וכהים, יהודים וערבים, כולם שווים בפני השוק, אשר מצליח להתגבר על רבים מהשסעים הפנימיים בחברה הישראלית.

"Israeliness" is a concept that goes beyond citizenship. In the marketplace of ideas, values of equality, inclusiveness, and social justice sweep across all segments of Israeli society. Seen here, refugees and migrant workers in impoverished South Tel Aviv, many of whom have no legal status in Israel, participate in their own way in the "tent city" protest for social justice that initiated on the bourgeois Rothschild Boulevard and subsequently swept the nation. The large sign in Hebrew reads, "The Roar of the South: The tents of the southern neighborhoods. "

ישראליות היא מושג רחב יותר מאזרחות. בשוק החופשי של הרעיונות, ערכים של שוויון, השתייכות, וצדק חברתי סוחפים חלקים שונים בחברה הישראלית. בתמונה, פליטים ועובדים זרים, רבים מהם ללא מעמד חוקי בישראל, משתתפים בדרכם בגל ההפגנות למען צדק חברתי שסחף את האומה, שהחל בלב שדרות רוטשילד.

Eloge Butera & Yael Kariv

The picture depicts the remains of an ancient wall in Masada. The colored plaster, original paintings have survived for over 2,000 years, reminds us of the glory of the Roman culture and the importance of preserving cultural knowledge gained throughout the history the human kind. The image is divided by a black line that represents the borders between old and new. All that is beneath it is of the original remains, while the part that is above it is reconstructed. The image evokes lingering questions about culture, conservation and restoration. When we seek to defend the culture - how authentic it is kept true to its sources, a part from the interpretation of our contemporaries the ancient periods?

התמונה מתארת מקטע מאתר מצדה וניתן לראות בה את ציורי הטיח הצבעוניים המקוריים ששרדו במשך 2,000 שנה. הצבעים הבוהקים מזכירים לנו את תפארתה של התרבות הרומאית והחשיבות שבשימור הידע התרבותי שאגרה האנושות לאורך ההיסטוריה. התמונה חצויה בקו שחור אשר מסמל את קו הגבול - כל מה שמתחתיו הם העתיקות המקוריות ואילו חלקי המבנה שנמצאים מעליו הם למעשה שיחזור מודרני של המבנה, שנעשה ע"י היסטוריונים וארכיאולוגים כפי שמתארים שהיה קיים בתקופה ההיא. התמונה מעלה שאלות מרתקות על תרבות, שימור ושחזור. כשאנחנו מבקשים להגן על תרבות עד כמה נשמר המקור האותנטי ממנו צמחה? איזה חלק מהפרשנות של בני דורנו את התקופות העתיקות?

This picture represents the intersection of modernity, cultural identity and the long path of transformation that all societies have to go through in order to preserve, promote and protect human rights. A black child in the south of Tel-Aviv – as she reaches down for a book, her eyes fix on the horizon. In between old and new ways of transportation, education seems to be the more powerful vehicle of her progress.

התמונה מייצגת את נקודת מפגש בין העולם המודרני, זהויות תרבותיות והדרך הארוכה של שינוי שצריכות כל החברות לעבור כדי לשמר, לקדם ולהגן על זכויות האדם. ילדה בדרום תל אביב- בעודה אוחזת בספר, עיניה מקובעות למעלה לעבר האופק. בין דרכים ישנות וחדשות של תחבורה, חינוך נדמה כאמצעי העצמתי ביותר להתקדמותה.

Éloïse Ouellet-Décoste & Ornan Steinberg

At birth, we are allocated a series on legal norms, but throughout our life path, we also adopt new ones, sometimes rooted miles away from our place of birth, by choice or destiny... (Journey Home by Rabindranath Tagore)

בלידה, הוקצו לנו סדרה של נורמות משפטיות, אבל ברבות הימים, אנו גם רוכשים נורמות חדשות, לפעמים מושרשים במרחק ק"מ רבים ממכורתנו, באמצעות בחירה או גורל...

Two children playing with a balloon near the Lewinski park in south Tel-Aviv. One girl, probably Eritrean, the other Asian. The only communication between them - that an extraordinary turn of events, destiny you might call it, brought them together in Israel - is through a balloon. This is the language of children, their basic way of interacting, a universal language. The law of the game, and a most basic one- throw the balloon up and catch it when it comes down- no need for legislators, contracts, treaties or even words.

שני ילדים משחקים בבלון ליד פארק לוינסקי בדרום ת"א. ילדה אחת, קרוב לוודאי אריתראית, השני אסיאתי. התקשורת היחידה ביניהם, שנסיבות יוצאות דופן, גורל יש שיאמרו, הביאו אותם להיפגש בישראל, היא דרך בלון. זהו שפתם של ילדים, הדרך הבסיסית ביותר שבה הם מתקשרים, שפה אוניברסלית. החוק של המשחק, ואחד בסיסי מאוד, הוא לזרוק את הבלון באוויר ולתפוס אותו כאשר הוא שב ארצה - אין צורך במחוקקים, חוזים אמנות או אפילו מילים.

Taken in Jaffa/Yafo, this picture illustrates the agency of individuals in adopting foreign normative orders. In the center of the Arab town, young Jews, Ashkenazi and Mizrahi, playing capoeira, a Brazilian martial art, while a young Palestinian plays the berimbau, an African instrument adopted by Afro-Brazilians as a symbol of identity and resistance to slavery. The sound of his instrument mixes with the prayer calls from the nearby mosque. Needless to say, that this moment is one of pluralism, but more interestingly, also a representation of choice.

התמונה הזו, אשר נלקחה ביפו, מדגימה את האוטונומיה של הפרטים באימוץ של הוראות נורמטיביות זרות. במרכז העיר הערבית, שני יהודים צעירים, אשכנזי ומזרחי, משחקים קפוארה (אומנות לחימה ברזילאית), בעוד פלסטינאי צעיר מנגן על הברימבאו (כלי נגינה אפריקאי שאומץ ע"י אפרו-ברזילאים כסמל של זהות ומאבק בעבדות). הקולות הבוקעים מכלי נגינתו מתערבבים עם קולות המואזין מהמסגד שליד. ברור מאליו שהרגע הזה הוא רגע של פלורליזם, אבל באופן יותר מעניין, גם אחד שמייצג אקט של בחירה.

Farid Muttalib & Diana Baron

This picture was taken during a demonstration in Jerusalem. The scene immediately brought to mind Barbara Ehrenreich's piece "Where the Wild Things Are," which considers culture and legal norms in sporting environments. Law is pervasive in the context of a demonstration, as individuals are governed by its goals, the people surrounding them and personal motivations. These are all layers of "law(s)" that are superimposed onto formal structures such as the presence of the police and municipal regulations governing demonstrations. The scene in the photo encapsulates the complexity of legal pluralism and the entanglement of differing legal norms in everyday life.

התמונה נלקחה במהלך הפגנה בירושלים. הסצנה מזכירה מיד את מאמרה של ברברה אנרייך: "ארץ יצורי הפרא", העוסקת בתרבות ונורמות משפטיות באירועי ספורט. ניתן למצוא את החוק בכל דבר בקונטקסט ההפגנה מכיוון שאינדיבידואלים נמשלים בין היתר על ידי מטרת ההפגנה, האנשים המקיפים אותם ומניעיהם האישיים. כל אלו הן שכבות "החוק(ים)", אשר מתווספות למבנה הפורמאלי של נוכחות המשטרה ותקנות העירייה החלים על ההפגנות. לפיכך, הסצנה שבתמונה מתמצתת את מורכבות הפלורליזם המשפטי והשתלבותן של נורמות משפטיות שונות בחיי היום-יום.

What is identity? Does it include our environment? To what extent do we actively shape our identity? This photo was taken in the Arab neighborhood of Sheikh Jarrah, and it shows (Jewish) graffiti demanding that people dress modestly in what is increasingly a neighborhood populated by Orthodox Jews. The picture represents Jewish families' attempt to shape the neighborhood's character by controlling the dress code of people passing through. Because of the symbiotic relationship between one's surroundings and oneself (each affects the other), it seems inevitable that despite a very tense situation, Orthodox and Arab populations will shape one another. This reflects how identity is fluid and is situated in a specific place and time.

מהי זהות? האם היא מורכבת גם מהסביבה שלנו? האם אנו יכולים להשפיע עליה בחזרה? התמונה הזו צולמה בשכונה הערבית שייח ג'ראח, והיא מציגה פוסטר (יהודי) הדורש מאנשים להתלבש בצניעות בשכונה שההתנחלות היהודית-חרדית בה רק הולכת וגדלה. התמונה מייצגת באופן ברור את ניסיון המשפחות היהודיות בשכונה להשפיע על אופייה על ידי קביעת אופן לבוש העוברים והשבים. בשל התהליך הסימביוטי בו סביבה משפיע על היחיד ולהפך, זה נראה בלתי נמנע כי למרות המצב המתוח, האוכלוסיות היהודית והערבית תשפיענה אחת על השנייה. זה מראה כיצד הזהות היא דינאמית ומוגדרת רק בהקשר למקום ספציפי ולזמן ספציפי.

Haim Abraham & Emilie Blanchard

Barriers מחסומים Barrière

In this picture, we see an ultra-orthodox Jew standing in front of a separation wall built in the Palestinian Territories. It was constructed as an enclave to allow Jews to pray on Rachel's tomb. Interestingly, the ultra-orthodox Jew's cloak opens and reveals what is usually kept from sight; and in contrast, the wall hides what is usually seen.

In our view, this picture tells the story of a society who wishes to keep the land and the holy landmarks for themselves. They want to practice their beliefs in peace, and to do so they build barriers – whether it is concrete, fabric, and collective views – to close off the world. Although the voices of the banned societies are not heard by the ultra-orthodox, the barriers make their silence even louder.

בתמונה זו אנו רואים חרדי עומד מול גדר ההפרדה, שנבנתה בתוככי השטחים הפלסטיניים כמובלעת בכדי לאפשר ליהודים לבוא ולהתפלל בקבר רחל. מעילו של החרדי נפתח ומגלה את מה שבדרך כלל נסתר מן העין; ובניגוד לכך, גדר ההפרדה מסתירה את מה שבדרך כלל גלוי. לטעמנו, תמונה זה מספרת את סיפורה של חברה שמבקשת לתבוע לעצמה אדמה ואתרי

קדושה. הם רוצים לקיים את אמונותיהם הדתיות בשלום, ולשם כך הם מקימים מחסומים – מבטון, בד ודעות – שיפקידו אותם מן העולם. למרות שקולותיהן של חברות אחרות שמוחרמות לא נשמעות על-ידי החרדים, המחסומים שהקימו גורמים לשתיקה להיות רועמת יותר.

Sur cette photo, nous pouvons voir un juif ultra-orthodoxe se tenir près d'un mur de séparation construit sur les territoires palestiniens. Ce mur fut créé comme enclave pour permettre aux juifs de prier sur la tombe de Rachel. Notons particulièrement la cape du juif ultra-orthodoxe qui s'ouvre et révèle ce qui est normalement caché. Parallèlement, le mur cache ce qui est normalement révélé.

Nous pensons que cette photo décrit l'histoire d'une société qui refuse de partager et souhaite garder pour eux-mêmes le territoire et les principaux monuments religieux. Ils veulent pratiquer leur religion en paix et pour ce faire, ils sont prêts à construire des barrières pour fermer le monde autour d'eux, que ce soit du béton, du tissu ou des visions collectives. Même si les voix des sociétés bannies ne sont pas entendues par les ultra-orthodoxes, les barrières rendent le silence encore plus bruyant.

The Name השם Le nom

Although it is not visible on this picture, the name of this Tel Aviv restaurant is *Restaurant près de la mer*, which translates to *Restaurant near the sea*.

While the name of the restaurant is in French, the white board in the window is in Russian. Assuming that it is the menu (since neither of us speaks Russian), we find it even more interesting that it is mentioned at the bottom the languages they can serve their customers. However, French is not one those languages.

What we note from this picture is that a name can give a misleading label on someone. This theme was also explored in *Le nom des gens*. A name labels you and it is better than being a number. Yet, it does not always say who you really are. You can have a French name, serve Russian cuisine and not speak French at all.

למרות שזה לא נראה בתמונה, שמה של המסעדה התל-אביבית הזו הוא *près de la mer*, שבתרגום חופשי מתרגם למסעדה ליד הים. בזמן ששם המסעדה בצרפתית, הלוח הלבן בחלון כתוב ברוסית. בהנחה שזה התפריט (מאחר ואף אחד משנינו לא דובר רוסית) אנחנו רואים בדבר מעניין במיוחד, היות ובתחתית הלוח מפורטות כל השפות שבהן המסעדה משרתת את

לקוחותיה. לעומת זאת, צרפתית אינה אחת מאותן שפות. מה שאנו מסיקים מתמונה זו היא ששם יכול לתייג בצורה מטעה. תמה זו נחקרה גם ב- *Le nom des gens*. שם מתייג אותך. אך זה יותר טוב מלהיות מספר. ברם, השם לא תמיד אומר מי אתה. אדם יכול להיות בעל שם צרפתי, להגיש מנות רוסיות ולא לדבר בצרפתית כלל.

Même s'il est impossible de le voir sur la photo, ce restaurant de Tel Aviv se nomme « Restaurant près de la mer », en langue française.

Quoique le nom de ce restaurant est en Français, le tableau blanc à l'extérieur est en Russe. Considérant aucun d'entre nous parle Russe, nous assumons que ce tableau indique le menu du restaurant. Par ailleurs, nous trouvons qu'il est encore plus intéressant qu'il est écrit les langues dans lesquelles les clients peuvent être servis, mais le Français n'en fait pas partie.

Ce que nous notons de cette photo, c'est qu'un nom peut donner une mauvaise impression sur quelqu'un. Ce thème est exploré dans *Le nom des gens*. Même si c'est mieux qu'un numéro, un nom ne dit pas tout d'une personne. Il est possible d'avoir un nom français, servir de la cuisine russe et ne pas parler Français du tout.

Hadeel Badarni & Laura Scheim

Join the Herd!

انضم الى القطيع
תצטרפו לעדר

A young boy learns the norms of his ultra-orthodox community on Erev Shabbat at the Kotel Ha'Maaravi. As his elders sing and dance to celebrate their religious holiday, he is witness to the spiritual and uplifting exuberance and enthusiasm that he foresees partaking in the future. As a boy who has yet to reach the age of his Bar Mitzvah, however, he is not yet privy to the traditions bestowed upon men in his community.

Au cours des célébrations du Erev Shabbat au Kotel Ha'Maaravi, un jeune garçon étudie les normes de sa communauté ultra-orthodoxe. Il observe ses aînés qui célèbrent la fête religieuse en chantant et en dansant. Par le fait même, le jeune garçon est témoin de l'enthousiasme, et l'exubérance spirituelle et euphorisante de cette célébration à laquelle il pourra un jour participer. Cependant, puisqu'il n'a pas encore l'âge de son Bar Mitzvah, il n'est pas encore inclut dans ces traditions qui sont accordées exclusivement aux hommes de sa communauté.

ילד קטן לומד את הנורמות של החברה האורתודוקסית לה הוא משתייך, בערב שבת בכותל המערבי. בעוד שהמבוגרים שרים ורוקדים בכדי לחגוג את חגם הדתי, הילד עד לרוחניות ולריגוש המרוממים אותם, אשר הוא רואה כחלק מעתידו. כילד שעדיין לא הגיע לגיל הבר מצווה, הוא איננו חלק מכל הנורמות החברתיות הדתיות.

طفل متدين يتعلم التعليمات المنبثقة من مجتمعه الاولترا اورثوذكسي اليهودي المتدين في ليلة يوم السبت في حائط المبكى. بينما كبار المجتمع يرقصون ويغنون احتفالاً بعيدهم الطفل يشاهد روحانيات و عنفوان المظهر ويرى بذلك موروثه الحضاري في المستقبل. كطفل الذي لم يبلغ حتى جيل «البار متسفا» لا يعتبر جزءاً من كل التعليمات والتصرفات الاجتماعية او الدينية.

A group of deer sits in collective seclusion in a nest-like arrangement in Ramat Gan Safari. This picture strikingly demonstrates feelings of security, belonging, and identity in their most natural sense, particularly the tendency of species to gather in a sphere of collective comfort. Further, the human observer may note that the deer appear identical; however, there are surely noticeable differences among them within their group that we are unable to identify.

Au Ramat Gan Safari, un groupe de chèvres est assis dans une formation ressemblant à un nid. L'image de ce rassemblement démontre des sentiments de sécurité, d'appartenance et d'identité, et plus particulièrement la tendance des espèces à se rassembler dans une formation pour le confort collectif des membres. De plus, l'homme qui observe cette situation peut croire que les chèvres sont identiques. Cependant, les différences ne sont visibles qu'au sein du groupe, et sont donc invisibles à un observateur extérieur.

קבוצת איילים יושבת באופן קבוצתי הדומה לקן בספארי שברמת גן. התמונה מדגימה את ההרגשה של הביטחון, ההשתייכות, והזהות במובן הטבעי ביותר, ובמיוחד את הנטייה של היצורים להתאסף בספירה קולקטיבית נוחה. זאת ועוד, בעיניו של האדם הצופה האיילים הלבנים נראים זהים, אך ישנם בטח הבדלים פנימיים בניהם שאינם נראים לעין בלתי מזוינת ושאנו, בני האדם, לא יכולים לזהות.

مجموعة غزلان بيضاء تجلس بشكل جماعي في عشها في السفاري في رامات جان، الصورة تعكس الشعور بالأمان، الانتماء، والهوية بمفهومها الطبيعي المجرد. خصوصا أن ميل الكائنات يجعلها تجتمع بهذه الصورة الجماعية المريحة. كما وان، الإنسان كمشاهد سيرى أن مجموعة الغزلان متشابهة ولكن هنالك حتما تغييرات داخلية تفشل عين الإنسان المشاهد ملاحظتها ورؤيتها.

Gallia Daor & Miatta Gorvie

This photo was taken at the Israeli Supreme Court, an institution of the state. In the upper part is the painting on the wall, depicting a moment when Supreme Court Justices, members of the Israeli government, and the architects of the new building of the court – all in similar clothes and expressions – discussed the design of the building around a miniature model.

Beneath, in a striking contrast to the dignitaries in suits above, the photo captures a multitude of young people in different styles of clothes, haircuts, and expressions. While the painting describes the defining moment of the court's creation, the different people show what the state is really made of and how diverse is its society.

התמונה צולמה בבית המשפט העליון הישראלי, אחת משלוש רשויות המדינה. בחלק העליון של התמונה נראה ציור המתאר רגע שבו שופטי בית המשפט העליון, בכירים בממשלת ישראל ואדריכלי המבנה החדש של בית המשפט כולם בבגדים דומים ובהבעות דומות - דנים במבנה, סביב מודל מוקטן שלו.

מתחת לציור, בניגוד מובהק לבכירים בחליפות בתמונה שמעליהם, נראה ערב - רב של צעירים, בבגדים, תספורות והבעות שונים. אם בציור שלמעלה נראה רגע אחד מכוון של יצירת בית המשפט, הרי שהאנשים שמתחתיו ממחישים מהי המדינה באמת, ועד כמה מגוונת החברה שבה.

This photo was taken on Masada Street in the Hadar district of Haifa. This quiet road is covered in vibrant street art and feels a long way from the scene pictured in the Supreme Court. This painting – a common phrase related Rabbi Nachman of Uman that is typical to Braslev Hassidics – is in the "wildstyle" that originated in New York City and its adaptation into Hebrew shows how many young Israelis' identities are formed by local as well as well as transnational culture.

In the past, the city routinely painted over the art on Masada Street but in defiance of the by-laws, the artists kept painting more. When the city realized they people were coming from far to visit this 500 metre street, it tried to commission the artists to make tourist-friendly, commercial murals. The artists refused and this is an illustration of how their identity is lived in spite of the law and according to its own normative structures.

התמונה צולמה ברחוב מסדה בשכונת הדר בחיפה. הדרך השקטה מכוסה באמנות רחוב חיה ותוססת, מרחק רב מהסצינה שצולמה בבית המשפט העליון. הכתובת - המתייחסת לרבי נחמן מאומן המאפיין את הקהילה הברסלבית - נעשה בסגנון ה"וילדסטייל" הניו יורקי, והעברות שלו מעיד על האופן שבו הזהות של צעירים בישראל מעוצבת על ידי התרבות המקומית כמו גם הבינלאומית.

בעבר, העירייה נהגה לצבוע את הכתובות, אבל האמנים המשיכו לצייר, במחאה. משהבינה העירייה שאנשים נוהגים לבוא מרחוק על מנת לצפות בקטע הרחוב בן 500 המטרים, היא פנתה אל האמנים בבקשה שיציירו ציורי קיר מסחריים וידידותיים לתיירים. האמנים סירבו, וזוהי דוגמא חיה לאופן שבו הזהות שלהם ממשיכה לחיות למרות החוק, לפי המבנים הנורמטיביים העצמאיים שלה.

Molly Joeck & Noa Amirav

Moments of leisure can bring people together, as can moments of struggle. Identities overlap and blur, and may even clash, but still we can capture a togetherness in one moment.

רגעים של פנאי יכולים לקרב אנשים, כמו גם רגעים של מאבק. זהויות חופפות ומיטשטשות, ולעיתים אף מתנגשות, אולם אנו עדיין יכולים לתפוס ברגע אחד רגע של ביחד.

At the Nahal Prat spring, differences seem to melt away with the shedding of clothes in preparation for a dip in the cold pool. In this circular bath, there are no enclaves, no barriers, no hills or valleys, merely the purifying effects of the water. Norms that may apply in these bathers' everyday lives are irrelevant. Each swimmer appears to understand the order of things when it comes time to plunge: one must wait one's turn.

במעין בנחל פרת, השונות נעלמת יחד עם הבגדים כאשר מתכוננים לטבול בבריכה הקרה. בבריכה המעגלית אין חוצצים או גבולות, אין הרים או עמקים, אלא רק האפקט המטהר של המים. נורמות שחלות בחיי היום יום של כל המתרחצים הופכות ללא רלוונטיות. נראה שכל מתרחץ מבין את סדר הדברים כאשר מגיע הזמן לצלול פנימה: כל אחד מחכה לתורו.

A moment at one of the tent sites which are part of the state-wide demonstrations taking over the public realm in recent weeks. The signs cry out "We also have rights," and the demonstration attracts both Israeli citizens and refugees. The tent site may simply serve as a playground for the child refugee, or it may represent his own needs and struggles. He may be passing by, or he may want to join the action. These choices contribute to building this child's identity.

רגע באחד מאתרי האוהלים, שהם חלק מההפגנות הארציות שלוקחות חלק בציבור בשבועות האחרונים. השלטים קוראים "גם לנו יש זכויות", וההפגנות מושכות אזרחים ישראלים וגם פליטים. האוהל יכול להיות מגרש משחקים לילד הפליט, או שהוא מייצג את הצרכים והמאבקים שלו. אולי הוא רק עובר אורח, ואולי הוא רוצה להצטרף. הבחירות האלו תורמות לבניית הזהות של הילד.

Reut Zeiri & Will Colish

"Illegal", "Extralegal", or "Pluri-legal"

"בלתי חוקי", "על חוקי" או "רב חוקי"

Bedouin villages in the Negev officially fall into one of two administrative categories: recognized and unrecognized. This building is a part of a recognized village and is therefore supposed to receive municipal services, such as water, electricity, and garbage pickup. This building is not connected to a water mainline, nor any electrical grid. It was constructed without a permit, and without any observance of Israeli building codes. The building was constructed, however, according ancient building practices--time-tested rules about the safe construction of sheltered space. One wonders: Is this a space of the illegal, the extralegal or the pluri-legal?

כפרים בדואים בנגב משתייכים מבחינה רשמית לאחת משתי קטגוריות: יישובים מוכרים ויישובים לא מוכרים. המבנה הזה נבנה בכפר מוכר, ולכן אמור לקבל שירותים מוניציפאליים, כמו מים, חשמל ואיסוף אשפה. עם זאת, הבניין הזה לא מחובר לשירותי מים, וגם לא לתשתיות חשמל. הבניין נבנה ללא אישור, וללא פיקוח של הרשויות בישראל. עם זאת, הבניין נבנה בהתאם לכללי בנייה מסורתית: חוקי בטיחות בבנייה שהתגבשו במהלך השנים. ניתן לתהות האם זה מקום לבלתי חוקיים, לעל חוקיים או לרב חוקיים?

Les villages bédouins se retrouvent dans l'une de deux catégories administratives: soit les villages reconnus ou non reconnus. Cette maison fait partie d'un village reconnu qui devrait normalement recevoir des services municipaux, tels que l'eau, l'électricité et la collecte des ordures. En effet, cette maison n'est connectée ni aux canaux d'eau, ni au réseau électrique. Elle a été construite sans permis ou en conformité aux normes de construction israéliennes. Cependant, la maison fut bâtie selon des anciennes pratiques de fabrication, c'est-à-dire, des règles sur la construction sécuritaire de l'espace abrité éprouvées par le temps. Donc, la question à se poser est: Cet endroit est-il illégal, extralégal, ou pluri-légal?

1 HaAgas street

Ehud Banai is an Israeli song writer and a singer. He was born on 1 HaAgas street, one of the main streets inside Machane Yahuda Market. The market these days is a trendy place, after hard years of suffering from suicide bombings.

Banai wrote this song, describing his childhood in the market. It is inspired by the writing of “The Ari” [excerpt]:

*1 HaAgas Street
Above a vegetable store.
The building is empty now
The walls bare and worn
Yet immersed and sway
Reminiscent of holidays,
Of scented jasmine
Of an old tune that rings
Summoning to a feast.*

רחוב האגס 1

אהוד בנאי הוא כותב שירים וזמר ישראלי. הוא נולד ברחוב האגס 1, אחד הרחובות הראשיים והסואנים בשוק מחנה יהודה. בימים אלו השוק הוא מקום טרנדי, לאחר שנים קשות שסבל מפיגועי התאבדות. בנאי כתב את השיר, ותיאר בו את ילדותו בשוק. השיר הושפע מכתובות של האר"י:

רחוב האגס אחד
מעל לחנות הירקות,
הבית ריק עכשיו
וחשופים הם הקירות,
אבל ספוגים הם
זיכרונות של חג,
ריחות של יסמין
וניגון ישן של סעודה מזמין.

Rue La HaAgas 1

Ehud Banai est un chanteur et compositeur israélien. Il est né au 1 rue HaAgas qui est une artère principale du marché Mahane Yehuda. Ces jours, le marché est très populaire, peu après quelques années difficiles d'attentats suicidaires.

Banai a écrit cette chanson, qui décrit son enfance au marché. Elle a été inspirée par les écrits du Ari [extrait]:

*1 rue HaAgas
Au-dessus de la légumerie
Maintenant le magasin est vide
Les murs sont nus et usagés
Mais immergé et secouer
Rappelant des fêtes
Le parfum de jasmine
Une vieille chanson qui sonne
Appeler à un banquet*